

Susan Wiggs
A szív térképe

HarperCollins

A *THE NEW YORK TIMES*
SIKERSZERZŐJE

*Susan
Wiggs*

A SZÍV TÉRKÉPE

HarperCollins

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Wiggs, 2017 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

A mű eredeti címe: *Map of the Heart*

HarperCollins Publishers LLC, New York, U. S. A.

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2019

Átdolgozott kiadás

- *Borítóterv:* Alan Dingman
- *A szerző fotója:* Susan Doupé

ISBN 978-963-448-670-1

A HarperCollins® a HarperCollins Publishers vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2019

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

*Férjemnek, Jerrynek az összes utazásért, amelyen részt vettünk,
az összes inspiráló pillanatért, a mellékutakon való tévelygésekért,
a végtelen beszélgetésekért, a földtől való elrugaszkodásokért és azért a tudásért,
hogy a legfontosabb út az életben hazafelé vezet.
Te vagy a legnagyobb kalandom.*

1. RÉSZ

BETHANY BAY

Köszönet az összes fénysugárért, melyek jutalmul megszépítettek egy már elmúlt nyarat.

(EMILY DICKINSON LEVELE MRS. JOHN HOWARD SWEETSERHÖZ)

1

A filmelőhívás öt lépése közül négynek tökéletes sötétségben kell történnie, és a sötétkamrában minden az időzítésen múlik. A túlexponáltságot az alulexponáltságtól néha csupán a másodperc törtrésze választja el.

Camille Adams szerette ezt a precizitást. Tetszett neki, hogy amennyiben helyesen adagolja az időt és a vegyszereket, kizárólag rajta múlik az eredmény.

A szobában nem lehetett semmi fény, még egy piros vagy borostyánszínű biztonsági lámpa sem. Latinul *camera obscurának* hívják a sötétkamrát, és amikor Camille még fiatal volt, s lenyűgözte a folyamat, órákat töltött a gyakorlással.

Az első sötétkamráját egy szekrényben rendezte be, ahol anyja „hawaii rózsa” illatú parfümjét és a mostohaapja sótól cserzett horgászcsizmáinak a szagát lehetett érezni. A szekrény repedéseit a festők által használt maszkolószalaggal és gumitömítéssel tüntette el, hogy a fény bejutását megakadályozza. Már egy hajszálrepedés is azzal a következménnyel járhatott, hogy a negatív homályos lesz.

A régen készült, de csak mostanában előkerült filmek előhívása volt Camille legnagyobb szenvedélye, legfőképpen, miután a digitális fényképezés teljesen kiszorította a filmre történő fotózást. Kedvére való volt a gondolat, hogy ő az első, aki kinyitja azt a bizonyos múltba vezető ajtót, és bekukkant rajta. Miközben ezekkel a régi filmekkel dolgozott, gyakran elképzelt, ahogy az a titokzatos múltbéli illető előveszi a gépét, és ellő egy-két képet, vagy éppen filmet forgat, és megörökít egy – vagy több – pillanatot. Camille számára a sötétkamra volt az egyetlen hely, ahol tisztán látott, az egyetlen, ahol hasznosnak érezte magát, és teljesen az irányítása alatt tartotta az eseményeket.

A mai feladata egy harmincöt milliméteres film megmentése volt, melyet az egyik ügyfele fedezett fel. Camille ugyan még sosem találkozott Malcolm Finnemore-ral, de tudta róla, hogy történelemprofesszor. Magát a filmet futár hozta Annapolisból, és a hozzá mellékelte levél tanúsága szerint a professzor gyors eredményt akart.

Camille-nak ki kellett dolgoznia a filmet, aztán digitalizálnia kellett a negatívot egy mikrografikus szkennel, átkonvertálni a képeket pozitívvá, majd az eredményeket e-mailben továbbküldeni. A futár délután háromra tér vissza a negatívokért és a kontaktmásolatokért.

Camille-nak sosem volt gondja a határidőkkel. Sőt az idő szorítása segített is neki az összpontosításban és abban, hogy még szervezettebben dolgozzon. Így egyszerűbbnek érezte.

Minden vegyszer készen állt, Camille pontosan kimérte és nagy múgonddal sorba rakta őket, elérhető távolságban. Nem kellett fény ahhoz, hogy tudja, mit hol talál. A vegyszeres üvegek úgy sorakoztak, akár a műszerek egy sebész tálcáján: előhívó, stop- és fixálófürdők, és Camille egy sebész ügyességével használta őket. Amint előhívta és megszáritotta a filmet, megnézte, mi van rajta. Munkájának ezt a részét szerette a legjobban. Hogy ő lehet az elveszett és újra megtalált kincsek felfedezője. Mintha időkapszulát nyitott volna fel egy fénysugár segítségével.

Néhányan – köztük Camille elhunyt férje, Jace is – hobbinak tartották az asszony munkáját, Camille azonban nem értett egyet velük. Ansel Adams bármelyik nyomata bizonyította, hogy a sötétkamrában igenis igazi művészeti alkotások szülehetnek. A mester minden kész nyomata mögött többtucatnyi próbálkozás állt, míg csak Adams el nem találta a helyes arányokat.

Camille sosem tudhatta, mi lesz egy régi filmtekercsen, vagy hogy egyáltalán lesz-e rajta valami, hiszen a hosszú évtizedek alatt akár teljesen tönkre is mehetett a képanyag. A professzor talán a Smithsonian Múzeum archívumában vagy az annapolisi könyvtár raktárában találta a filmet, amelynek az előhívásával megbízta.

Már csak ezért is szerette volna jól végezni a munkáját, hiszen ki tudja, milyen fontossággal bír az anyag. A film, melyet óvatosan tekercselt fel a spirálra, talán jelentős felfedezést tartogat.

Olyan embereket mutat, akiket a ma élők közül már senki sem látott, olyan helyeket, melyek az idők során a felismerhetetlenségig megváltoztak, esetleg egy olyan ritka pillanatot örökít meg, mely időközben már máshogyan nem idézhető fel.

Másrésről persze az is lehet, hogy valami roppant prózai dolog van a filmen: egy családi piknik, egy utcai jelenet vagy csak ügyetlen fotók azonosíthatatlan emberektől. De egy régi szerelem emlékét is tartalmazhatja a film, képeket egy férfiről, akinek özvegye szeretné még egyszer látni az elhunyt vonásait. Camille jól emlékezett arra a keserédes öröme, amely akkor töltötte el, amikor Jace halálát követően a férfi képeit nézegette. Az utolsó képeket azonban, melyeket róla készített, nem hívta elő. A szalag még mindig ott volt a fényképezőgépében, a réges-régi Leicában, amely Camille kedvenc kamerája volt, de azóta, hogy Jace-t elveszítette, nem nyúlt hozzá soha többé.

Sokkal egyszerűbb volt számára, ha idegenek képanyagával dolgozhatott. Épp a múlt héten kapott egy egész dobozra való, igen pocskék állapotban lévő nitrocellulóz filmet. A hosszú ideig tartó gondatlan tárolás következtében a szalagok összetapadtak, de Camille-nak sikerült őket sokórás fáradságos munkával szétszednie, a penészt eltávolítania, hogy végül ugyanazt láthassa, mint a majd száz évvel öelötté élt fotós: azt a pingvinfajt, mely azóta teljesen kihalt, és amelyről ez volt az egyetlen megmaradt anyag.

Hívott már elő olyan képsorozatot is, mely Bess Truman portréfotózása során készült, aki a huszadik század legkevesebbet fényképezett *first lady*je volt, de az eddigi legnagyobb elismerést egy gyilkost leleplező fotográfia hozta Camille-nak. A kép utólag igazságot szolgáltatott egy szerencsétlennek, akit felakasztottak egy olyan bűncselekményért, amelyet nem is ő követett el. A sajtó magasztalta Camille-t, amiért utólag megoldotta a sokéves rejtélyt, de az asszony nem tudott ennek szívből örülni, hiszen az ő felfedezése nem változtatott azon, hogy az ártatlan bitón végezte, a bűnös viszont hosszú, boldog életet élt.

Beállította a digitális órát, és önkéntelenül is visszafojtotta a lélegzetét. Még néhány másodperc, és elkezdődik az előhívás titokzatos folyamata.

Ám a nagy pillanatot az ajtó előtt elhelyezett telefon csörgése zavarta meg. A kijelző hívás esetén világított, ezért nem használhatott telefont a sötétkamrában, viszont mindig egészen felvette a hangot, hogy hallja a bejövő üzeneteket.

Mióta az apjánál rákot állapítottak meg, minden váratlan hívástól az egekbe szökött a vérnyomása.

Kivárt pár csengetést, és megfeddte magát, amiért ismét ennyire megijedt. Az apja állapota egyelőre szerencsére nem rosszabbodott, bár az orvosok nem mertek feltételezésekbe bocsátkozni, meddig tart még ez a kellemesen gondtalan időszak.

– Della McKlosky vagyok a Henlopen Gyógyászati Központból, Camille Adamsset keresem. A lányát, Julie-t most hozták be a sürgősségre...

Julie! Ez volt az a pillanat, amikor Camille feltépte a sötétkamra ajtaját, és felkapta a kagylót. A filmtekercs a földre esett, de ő nem törődött vele, annyira megrémült.

– Itt Camille Adams. Mi történt a lányommal? Hogy került a sürgősségre?

– Most hozta be a mentő a gimnáziumi vízimentők edzéséről, a Bethany Surf Clubból.

Camille ledermedt, egy pillanatig levegőt sem kapott.

– Te jó ég! Megsérült? Mi van vele?

– Tudatánál van, fel tud ülni, és beszél. Swanson edző kísérte be a kórházba. Azt mondta, elsodorta egy áramlat, és belélegzett némi vizet. Épp most vizsgálja az orvos.

– Máris indulok!

Camille a hátsó ajtóhoz rohant, és lekapta a kulcsot az akasztóról. Aztán lerohant a verandalépcsőn, és beugrott a kocsiba. Nem gondolkodott, nem tervezett el semmit előre, csak cselekedett. Ha az ember hívást kap, hogy a gyereket mentő vitte a sürgősségre, akkor nincs tervezgetés. Csak félelem van, az a fajta jeges félelem, mely acélabroncsként szorítja a szülő mellkasát.

Camille indított, és kilőtt a felhajtóról, csak úgy spriccelt a kerekek alól a zúzott kagylóhéj.

Elszáguldott az utca végén lévő világítótorony mellett, mely már egy teljes évszázada emelkedett az öböl fölé, és vigyázott a köves homokzátonyokra.

A rádióban épp az óránként esedékes időjárás-jelentés ment, Crash Daniels, a *Surf Shack* tulajdonosa jelentkezett.

– Végre igazi ízelítőt kapunk a nyárból, kedves hallgatóink. A Delmarva-félsziget egész területén huszonöt fok körül lesz a hőmérséklet. Csodálatos a tenger, Bethany Bay teljesen...

Camille kikapcsolta a rádiót. A lánya sorsa fölött érzett aggodalom minden másról elvonta a figyelmét.

A gimnáziumi szörfös vízimentők? De hát mit keres Julie a vízimentőknél? Hiszen nem is vesz részt a kilencedikesek edzésein! Könyörgött ugyan, hogy mehessen, de Camille nem egyezett bele, mert úgy ítélte meg, hogy ez túl veszélyes. A félsziget tenger felőli oldalán jellemző visszaáramlás vagy más néven szakítóáramlás halálos veszélyt jelentett az úszók és a szörfösök számára.

Camille nem érzett elégtételt, amiért fényesen bebizonyosodott, mennyire igaza volt. A nővér szerint elsodorta a lányát egy áramlat... Az asszonyra ismét rátört a páni félelem, és hirtelen elfogta a hányinger.

– Nyugalom! – szólt rá magára. – Lélegezz lassan és nyugodtan! A nővér azt állította, hogy Julie magánál van.

Persze Jace is magánál volt. Még másodpercekkel a halála előtt is...

Öt év telt el azóta. Azóta, hogy egy romantikus második nászútra mentek a férjével. Camille most nem is tudott másra gondolni. Hiszen ez volt az oka, hogy nem engedélyezte a lányának a szörfös vízimentők edzésein való részvételt. Mert úgy érezte, még egy ilyen veszteséget nem élne túl.

Voltak idők, amikor Camille élete tökéletes volt, amikor nem is sejtette, hogy ez a boldogság minden figyelmeztetés nélkül elillan majd. A gyerekkorát olyan gondtalanul és szabadon töltötte, mint a tengeri madarak, melyek e fölött az Atlanti-óceánba beékelődött földdarab fölött röpködtek. Dicsérettel végezte el a szörfös vízimentő-tanfolyamot, melynek foglalkozásain ajánlatos volt részt vennie minden gimnazistának. Ebben a városkában, melyet három oldalról víz vett körül, kötelességszámba ment a vízimentés, mert a partszakasz nagyon kedvelt volt a hullámlovások körében. A vízimentés-oktatás tehát régi hagyománynak számított a Bethany Bay-i gimnáziumban, melynek során a helyi fiatalokat speciális, kézzel hajtható deszkákkal készítették fel a tengeri életmentésre. A kurzusok mindig májusban indultak, amikor a víz még nem melegedett fel.

Camille-nak tizennégy évesen még sejtelve sem volt a világban rá leselkedő veszélyekről. Azonnal a mentőcsapat legjobbja lett, és háromszor egymás után sikerült megnyernie a vízimentők éves versenyét. Még emlékezett rá, milyen boldog és magabiztos volt a győzelmek után. És azt sem felejtette el, milyen érzés volt a hullámokkal küzdeni a napsütésben, együtt kacagni a barátokkal, megrészegülve az élménytől, hogy legyőzték a természetet. A tanfolyam lezárásaként a kurzus vezetője mindig hatalmas tábor tüzet rendezett a parton, amikor a gyerekek pillecukor-sütögetés közben megoszthatták egymással az élményeiket.

Camille nem akarta megfosztani a lányát ezektől a nagyszerű hagyományoktól, mégis rákényszerült.

Öt évvel ezelőttig az asszony valóságos adrenalinfüggő volt. Szörfölt, kite-szörfölt, sziklát és hegyet mászott – mindent imádott, ami veszélyt, kockázatot rejtett magában. Jace, a férje tökéletes partner volt ebben, hiszen ugyanúgy imádta a kalandot és az izgalmakat, mint ő.

De ez az időszak már véget ért. Camille-t teljesen megváltoztatta a tragédia. Óvatos lett, pedig régen merész volt, és zabolátlan. Most félénken, tartózkodóan viszonyult mindenhez, amibe régebben bátran belevágott. A világra úgy tekintett, mint minden veszély forrására, már ha valaki olyan ostoba, hogy kimerészkedik, és kiteszi magát a kockázatnak. Rájött, hogy minden, amit szeret, mulandó, és hogy ugyanúgy elveszítheti, ahogy Jace-t is elveszítette.

Julie egy kilencéves belenyugvásával vette tudomásul apja halálát. Csendben gyászolt, és elfogadta, hogy az életük többé soha nem lesz ugyanaz. Az emberek dicsérték a bátorságáért,

Julie pedig okot adott Camille-nak, hogy összeszedje magát, és tovább élje az életét.

De amikor Julie hazahozta a beleegyezési nyilatkozatot, és kijelentette, hogy részt akar venni a szörfös víziművelő-tanfolyamon, az asszony azonnal, gondolkodás nélkül nemet mondott. Hatalmas veszekedés lett a dologból, kiabálással, sírással, toporzékolással tarkítva. Julie azzal vádolta az anyját, hogy tönkreteszi az életét.

Camille persze tisztában volt vele, hogy az ő félelmei akadályozzák a lánya önállóságát, de azt is tudta, hogy csak így védheti meg Julie-t a lehetséges balesetektől. Szerette volna, ha Julie-nak is olyan örömteli, kalandos kamaszkor és annyi barát jut, mint neki egykor, ugyanakkor azonban nem tudta elviselni a gondolatát sem, hogy veszélybe kerülhet. Ám Julie mégis megtalálta a módját, hogy részt vegyen a szörfös víziművelő-tanfolyamon. Valószínűleg ráhamisította a szülői beleegyező nyilatkozatra Camille aláírását.

Egy tizennégy éves elég makacs tud lenni. Bármilyen áron képes keresztülvinni az akarátát.

Camille-nak jobban kellett volna figyelnie. A lányára is kellett volna időt szakítania, nem pedig teljesen belemerülnie a munkába. Talán akkor feltűnt volna neki, hogy Julie szörfös víziművelő-tanfolyamra jár, nem pedig könyvtárba vagy dodgeballedzésre.

Amikor Jace még élt, megtanították Julie-t úszni. Nem is akárhogyan. A kislány már nyolcévesen tudta, mi az a visszaáramlás, és hogyan kell viselkedni, ha az ember azzal szembesül, hogy elkapják és a nyílt tenger felé viszik a hullámok: nem küzd ellene, nem pánikol, hanem a parttal párhuzamosan úszik tovább, mert a jelenség hamarosan véget ér, és akkor gond nélkül kijuthat a szárazföldre.

Ami a pánikot illeti, mostanság ez volt Camille legfőbb specialitása.

Pillantását szigorúan az útra szegezte, úgy turkált a táskájában a telefonját keresve. Megtalált mindent: a pénztárcáját, a tollát, a csekk-könyvét, a hajcsatját, a fésűjét, a mentolos cukorkáit. Csak a mobil nem volt sehol. A francba! A nagy kapkodásban otthon felejtette.

Persze érthető a kapkodás, ha az ember arról értesül, hogy az egy szem lányát kórházba vitték, míg ő a sötétkamrában bujkált a világ elől. A lehető legszörnyűbb forgatókönyvet játszotta végig gondolatban, mire rájött, hogy ötven mérfölddel megy a harmincmérföldes sebességkorlátozás ellenére. Ennek ellenére nem lassított. Ha megállít a rendőr, majd megkérem, hogy kísérjen el, gondolta Camille, miközben a lánya életéért imádkozott.

Csak ezt ne! Julie-t ne! Könyörgök!

A tizennégy éves, önfejű bakfis volt Camille mindene. Nem tudná elviselni, ha baja esne, az egészen biztos. Lefagyna. Megszűnne létezni egy szempillantás alatt. De legalábbis tönkremenne az élete. Reménytelenül vége szakadna mindennek. *Sans espoir*¹, ahogy az apja mondaná.

A tengerparti út kettévágta a sík tájat, melyet a folyó torkolatvidéke és a végtelen Atlanti-óceán határolt. Az őshonos madárkolóniáknak otthont adó homokdűnék szegélyezte öböl hatalmas vízfelülete volt a keleti part szörföseinek legkedveltebb találkozóhelye. Itt, ezen a finom homokos, lélegzetelállítóan gyönyörűséges partszakaszon, amelyet annyira szerettek a turisták, itt történt Julie balesete.

Camille még inkább beletaposott a gázba, és öt perccel később már ott is volt a kórház parkolójában. Sok emléke fűződött ehhez a helyhez. Régi és új emlékek egyaránt. Kipattant a kocsiból, és futásnak eredt.

– Julie Adamset keresem – zihálta, amikor odaért a fogadópulthoz. – A víziművelők hozták be.

A nővér vetett egy pillantást a számítógép képernyőjére.

– Hetes vizsgáló. A folyosón egyenesen, aztán jobbra.

Camille pontosan tudta, merre menjen. Elfutott a dr. Jace Adams-émlékfal mellett, melyen a férje fényképe lógott. Valahányszor meglátta ezt az emlékfalat, úgy érezte, újból darabokra törik a szíve.

Nem múlt el úgy nap, hogy eszébe ne jutott volna az elhunyt férje, különösen akkor, ha félt. Más nőknek volt társuk, akire támaszkodhattak a bajban, neki nem. Már nem. Neki csak szép

---

¹ Jelentése: reménytelenül (francia)

emlékei voltak. Rövid időn belül megtalálta, majd el is veszítette élete szerelmét. Jace messze volt, az emlékek birodalmában, túl messze ahhoz, hogy megvigasztalja Camille-t a rémület idején, ami elég gyakori állapot volt az asszony életében.

Camille kétségbeesetten rohant a függönyökkel elválasztott vizsgálók előtt, míg figyelmes nem lett egy sötétbarna, hullámos hajkoronára és egy fehér kis kézre.

– Julie! – kiáltotta, és az ágyhoz sietett.

A jelenlévők utat engedtek neki. Kész rémálom volt a gyereket orvosok és nővérek között, kórházi berendezésekre kapcsolva látni. Julie azonban ült a kórházi ágyon, a nyakán merevítő, a csuklóján különféle pántok, a karjában infúzió, az arcán a megszokott, kamaszos „elegem van mindenkiből” kifejezés.

– Jól vagyok, anya – közölte idegesen.

Ez volt minden, amire Camille kíváncsi volt. A lánya hangja megnyugtatta, és végtelenül megkönnyebbült egy szempillantás alatt.

– Hála istennek! Mi történt? Mondj el mindent, kicsim! – Camille majd felfalta a gyereket a tekintetével. Sápadtabb, mint egyébként? Vannak fájdalmai? Végül arra a következtetésre jutott, hogy nem. Julie ugyanolyan volt, mint máskor, és ugyanolyan unott képet vágott.

– Mint már említettem, jól vagyok – ismételte meg Julie epésen, és a nyomaték kedvéért a plafonra szegezte a tekintetét.

– Mrs. Adams! – Egy zöld mütősruhás, fehér köpenyes orvos szólította meg Camille-t. – Solvang doktor vagyok, én vizsgáltam meg Julie-t.

Nyugodtan elmagyarázta a nőnek, mi történt a lányával. Közben mindvégig a szemébe nézett, és rövid, érthető mondatokban fogalmazott.

– Julie saját elmondása szerint leesett a szőrfdeszkáról, miközben az egyik gyorsasági gyakorlat során megkerült egy bóját, és egy áramlat elragadta. Ugye ez történt, Julie?

– Igen – dűnnyögte a bakfis.

– Egy szakítóáramlatról beszélünk? – Camille szeme rávillant az edzőre, aki ott állt a közelben. Miért nem figyelt jobban a gyerekekre?! Hát nem azt kellene a vízimentő-tanfolyamon először megtanítaniuk, hogyan kell elkerülni ezeket az áramlatokat?

– Úgy vélem, igen – bólintott az orvos. – Szerencsére Swanson edző ki tudta hozni a vízből Julie-t, aki akkor még nem volt magánál.

– Ó, istenem! – Camille gondolni sem akart arra, hogy a lánya eszméletlen volt. – Julie, drágám, nem értem, hogy történhetett ez! Hiszen nem is járhatnál a vízimentő-tanfolyamra. – Vett egy nagy levegőt. – De erről majd később beszélünk.

– Szóval Swanson edző húzta ki a partra, aztán mesterséges lélegeztetést alkalmazott, míg Julie ki nem hányta a lenyelt vizet. Akkor magához is tért, és nem sokkal később már ott volt érte a mentő.

– Tehát majdnem megfulladt.

– Csak lelöktek a deszkáról, ennyi – szólt közbe Julie –, semmi más nem történt.

– Micsoda? Lelöktek? Szentséges isten!

– Úgy értem, leestem. – Julie ijedt pillantása ide-oda rebbent.

– A dudor magától is szépen helyrejön majd – folytatta Solvang doktor.

– Miféle dudor? – Camille legszívesebben megragadta volna a doki gallérját, hogy jó alaposan megrázza. – Fejsérülése van? – Megérintette a lánya állát, majd keresni kezdte a dudort Julie sókristályoktól csillogó hajában. Baloldalt, a hajvonalánál meg is találta a puklit. – Mikor ütötted meg a fejed?

Julie elfordította a tekintetét, majd óvatosan végigsimított a halántéka fölött.

– Tízpercenként neurológiai kivizsgálásnak vetettük alá – próbálta Camille-t megnyugtítani a jelen lévő nővér. – Minden rendben van veled.

– Hogyhogy nem volt rajtad sisak? És mibe ütötted be a fejed?

– Nem tudom, anya! Minden olyan gyorsan történt, úgyhogy fogalmam sincs... Kérlek, tedd meg nekem azt a szívességet, hogy nem csinálsz jelenetet!

Julie mostanság mindig ilyen feszült volt. A tanév lelegejétől fogva. És az, hogy most is ilyen, alighanem jó jel, hiszen azt mutatja, hogy a lánya olyan, mint máskor.

– És most mi a teendő? – kérdezte az asszony az orvostól. – Bent kell maradnia?

A férfi mosolyogva megrázta a fejét.

– Nem, nem szükséges. Nyugodtan hazamehet. Mindjárt készen lesz a zárójelentése.

Camille megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Kellene egy telefon. Az enyémet otthon hagytam a nagy kapkodásban, és szeretném felhívni az édesanyámat.

Julie a Bethany Bay-i Barrakudák címerével díszített hátizsákjára mutatott.

– Vedd ki az enyémet, használd nyugodtan.

Az asszony gyorsan megtalálta a mobilt, és megkereste az anyja számát a regiszterben.

– Szia! – jelentkezett vidáman Cherisse Vandermeer. – Hogyhogy ilyen korán hívsz? Ma hamarabb befejeződött a sulis?

– Én vagyok az, anya, csak Julie telefonjáról hívlak.

– Te? Azt hittem, egész nap a sötétkamrában leszel.

A sötétkamra! A film! Camille újra szentségelhetett volna egy sort, de ezt a problémát egyelőre félretolta, hiszen pillanatnyilag akadt fontosabb dolga.

– A kórházban vagyok – világosította fel az anyját. – Julie-t behozták a sürgősségre.

– Szentséges isten! Mi történt vele? És hogy van?

– A körülményekhez képest jól. Baleset érte a szörfös vízimentő-kurzuson. Én is nemrég értem ide a kórházba...

Cherisse hallhatóan levegő után kapkodott.

– Azonnal indulok.

– Nincs semmi bajom, nagy! – kiáltotta Julie. – Csak anya csinálja itt a fesztivált.

Most egy nagy, nyugodt sóhajzás hallatszott a telefonból.

– Ó, hála istennek! Tíz perc múlva találkozunk. Nem mondták, hogy...?

A vonal megszakadt. A parthoz ilyen közel mindig is elég gyatra volt a térerő.

Camille csak most nézett körül a kicsi, függönyökkel leválasztott helyiségben, és meglátta Drake Larsont, a gimnázium igazgatóját. Akivel mellesleg nemrég szakított... A férfi kockás inget, nyakkendőt és öltöny nadrágot viselt, ám izzadt, vörös arca arra engedett következtetni, hogy ő is nehéz perceket élt át nemrég. Drake sok szempontból tökéletes partner volt Camille számára, ám az asszony nemrég kénytelen volt belátni – és nem sokkal később a férfinak is bevallani –, hogy a kapcsolatuknak nincs jövője.

Az igazgató ennek ellenére újra és újra próbálkozott, randira hívta, és Camille utálta magát azért, hogy folyton megsérti az érzéseit.

Pedig tényleg megpróbálta szeretni Drake-et. Rendes ember volt, igazi úr, kedves, komoly gondolkodású, és még jól is nézett ki. De bármennyire akarta is Camille, csak nem jött az a bizonyos szikra. És elmaradt az összetartozás szívmengető érzése is. Aztán egyszer csak világossá vált számára, hogy az idő aligha fogja megoldani ezt a problémát, úgyhogy gyorsan lezárta teljesen érdektelen szerelmi életének ezt a rövid fejezetét. A szakításhoz be kellett vetnie minden diplomáciai érzékét, hiszen a férfi volt az igazgató a gimnáziumban, ahová Julie járt.

– Megkérdezhetem, hol voltál, amikor a lányomat elragadta egy szakítóáramlás? – szegezte neki a kérdést Swanson edzőnek.

– A parton vezettem az edzés szárazföldi részét.

– Hogy verte be a fejét? És mibe? Tudod, hogy pontosan mi történt?

A férfi zavartan egyik lábáról a másikra állt.

– Camille...

– Vagyis nem.

– Anya! – jelentkezett szólásra Julie. – Hiszen megmondtam már, hogy baleset volt.

– Nem is adtam engedélyt arra, hogy részt vegyen a kurzuson! – Camille haragtól villogó szemmel nézett az edzőre. – Megkérdezhetem, ki ellenőrizte, hogy megvan-e a szülői engedélye?

– Mondd, hogy Julie beadta a papírt! – pillantott Swansonre az igazgató.

– Ebben egészen biztos vagyok. Minden gyerek behozta a szülői beleegyező nyilatkozatot.

Camille a lányára nézett, aki a nyaktámasz fölött máris piros volt, mint a pipacs, a szeme azonban dacosan villant meg.

– Mióta tart már a tanfolyam? – kérdezte az asszony.

– Ez volt a negyedik foglalkozás. Hidd el, Camille, nagyon sajnálom. Te is tudod, hogy Julie fontos nekem.

– Julie az egyetlen lányom, és majdnem megfulladt – mondta szemrehányóan az asszony. – A szülői engedély ügyében még beszélünk – mérte végig Drake-et. – Most szeretném hazavinni Julie-t.

– Segíthetek valahogyan? – tüsténkedett az iskolaigazgató. – Halálra rémültem, amikor meghallottam, hogy Julie a tengerbe esett.

Szegény, alighanem attól fél, hogy feljelentem, jött rá Camille, és halványan elmosolyodott.

– Figyelj, nem vagyok dühös rátok, vagy ilyesmi. Egyszerűen csak kikészültem. Ki kell hevernem ezt az egészséget, és persze Julie-nak hasonlóképpen.

Camille még megígérte, hogy értesíteni fogja őket, ha valami változás áll be a lánya állapotában, azzal a két férfi elköszönt, és távozott.

A nővér épp elmagyarázta Camille-nak, mire kell vigyáznia, ha hazaviszi a lányát, amikor felbukkant Cherrisse.

– A röntgen szerint a tüdeje teljesen rendben van, de elővigyázatosságból nem ártana, ha néhány nap múlva elvégezhetnénk egy újabb vizsgálatot, hogy megbizonyosodjunk felőle, nem alakult-e ki tüdőgyulladás.

– Tüdőgyulladás?! – Camille anyja elmúlt ötvenöt, de sokkal fiatalabbnak nézett ki. Sokan azt hitték róluk, hogy testvérek, és Camille nem volt túl boldog ettől. Mert ugyebár vagy az a helyzet, hogy ő néz ki ötvenesnek, vagy az ötvenes anyja fest úgy, mint egy harmincas... – Az én unokámnak nem lesz tüdőgyulladása. Azt én személyesen fogom megakadályozni. – Cherrisse az ágyhoz sietett, és átölelte Julie-t. – Édesem, úgy örülök, hogy már jól vagy!

– Kösz, nagyi. – Julie ajka halvány mosolyra húzódott. – Ne aggódj miattam. Máris hazamehetek, ugye? – fordult a nővérhez.

– Most azonnal. – Az ápolónő kihúzta az infúziós tűt, és egy vattapamacsot szorított a szúrás helyére.

– Jól van, édesem. Akkor hazaviszünk.

A két asszony segített leszededegetni a kis fehér tappancsokat, melyek a monitorokhoz csatlakoztatták a kamasz lányt. Aztán Julie levette a kórházi hálóinget, amelyet a fürdőruhája fölött viselt. Sután, majdhogynem szégyenkezve vette elő az utcai ruháit a hátizsákból. A kamaszok persze szégyenlősek, ezt jól tudta Camille is. Julie-nál azonban ez extrém módon jelentkezett. A filigrán kis kobold, aki gyerekkorában pucéran szaladgált a strandon, bizalmatlan, zárkózott bakfissá vált.

– Ne álljatok itt! – szólt rájuk Julie. – Egyedül is át tudok öltözni.

Camille és édesanyja erre szó nélkül kimentek a folyosóra.

– Kész vagyok – jelentette két perc múlva Julie, majd előlépett a függöny mögül egy *Surf Bethany* feliratú bő pólóban és egy valaha jobb napokat látott farmerben. A kezében egy nejlonzacskót tartott, melyben a fogszabályozója elülső része, az úszószemüvege és a törölközője kapott helyet. – És csak hogy később erről ne legyen vita: ma már nem fogok visszamenni a suliba – jelentette ki élesen.

Camille nem vitatkozott.

– Persze hogy nem – bólintott beleegyezőn. – De biztos, hogy ne ugorjunk be a holmidért?

– Biztos – vágta rá Julie. – Szeretnék most rögtön hazamenni és pihenni egy kicsit. Ugye szabad?

– Természetesen.

– Akarjátok, hogy veletek menjek? – ajánlotta fel Camille anyja.

– Kedves tőled, de igazán nem szükséges, nagy. Úgyis a mai a legforgalmasabb napod az üzletben, vagy nem?

– Ami azt illeti, minden nap elég forgalmas. A hó eleji művészeti vásárra készülünk, de számodra, kicsim, mindig van időm.

– Nincs bajom, esküszöm.

– Akarod, hogy átmenjek segíteni? – ajánlotta fel az édesanyjának Camille. Cherrisse meg ő voltak az *O-La-La* nevű lakberendezési bolt társtulajdonosai, és hála az igényes helyieknek meg a Washington környékéről érkező jómódú turistáknak, nagyon jól ment az üzlet.

– Ó, nem, kösz, az alkalmazottak is megbirkóznak a vásár előkészületeivel, én meg inkább mégis hazakísérlek benneteket. Csapunk egy csajos estét, jó? Romantikus filmeket nézünk, és kilakozzuk egymás körmét. Na, mit szóltok?

– De nagy... Mondom, hogy nincs semmi bajom. – Julie elindult a kijárat felé.

– Hát, ahogy gondolod – sóhajtotta Cherrisse.

– Így gondolom.

Camille átölelte Julie-t.

– Később felhívlak, anya. Add át üdvözetemet Bartnak.

– Ezt személyesen is megteheted – harsant fel egy mély férfihang a közvetlen közelükből. Camille mostohaapja, a magas, szőke, jóképű Bart Vandermeer közeledett a három nőhöz. – Azonnal indultam, amint megkaptam az üzenetedet.

– Julie szerencsére már jól van. – Cherrisse erősen átölelte a férfit. – Köszönöm, hogy eljöttél.

Camille eltöprengett rajta, milyen lehet, ha az embernek van valakije, akit automatikusan felhív vészhelyzetben, és aki otthagya csapot-papot, csak hogy vele lehessen.

A férfi átkarolta Julie-t, és magához szorította. A só beleette magát a ruhájába, úgyhogy tengerillata volt, ami nem meglepő egy halásznál. Bartnak egy egész flottára való vitorlása volt, melyekkel a Chesapeake-öbölben, a félsziget környékén halászott – ő fogta a világ legízletesebb osztrigáit.

Már huszonöt éves házasok voltak Cherrisse-szel, és bár Camille nagyon szerette a mostohaapját, az édesapját a szíve mélyén még nagyobb becsben tartotta.

Bart az ölelést követően eltolta magától a kamasz lányt, és alaposan megnézte magának.

– Na, halljuk, miféle slamasztikába kerültél már megint? – kérdezte, miközben együtt elindultak a kijárat felé.

– Egy szakítóáramlat elragadta – magyarázta Camille.

– Az én unokámat? – Bart megvakarta a fejét. – Kizárt dolog. Hiszen tudod, mi az a szakítóáramlat. Azt is tudod, hogyan kerül el. Láttalak ezerszer is a vízben, óvodás korod óta úgy úszol, mint a csík. Nemhiába mondják, hogy az itt született gyerekeknek úszóhártya van a lábujjaik között.

– Azt hiszem, az úszóhártym ma kivételesen cserben hagyott – dünnyögte Julie. – Mindenesetre köszönöm, hogy eljöttél.

A parkolóban elbúcsúztak egymástól. Amikor Julie beszállt a kocsiba, Camille kissé irigyen nézte az anyját, aki Barttal összeölelkezve elsétált. Láthatóan minden gondját elfelejtette a férje erős karjában. Camille örült az anyja szerencséjének, annak, hogy megtalálta élete párját, ugyanakkor ez a nyilvánvaló boldogság csak még inkább tudatosította benne, mennyire magányos és boldogtalan.

– Hát akkor induljunk! – sóhajtott fel, és sebességbe rakta a kocsit.

Julie némán, elutasítóan bámult ki az ablakon.

Camille vett egy nagy levegőt, mert először nem tudta, hogyan kezdje.

– Jules, isten bizony nem akartam megnehezíteni az életedet...

– Én pedig isten bizony nem akartam az engedélyre hamisítani az aláírásoadat – hangzott a halk válasz. – De nagyon részt akartam venni ezen a tanfolyamon.

Camille-t hatalmába kerítette a lelki-furdalás. Hogy lehetett ilyen vak, miért nem figyelt jobban a gyereke igényeire? Hiába könyörgött Julie, még csak arra sem volt hajlandó, hogy megvitassák

a témát. Meg sem hallgatta szegényt.

– Azt hittem, jó móka lesz. Hiszen remek úszó vagyok, mindig azt mondtátok. És apa is azt akarta volna, hogy részt vegyek a vízimentő-tanfolyamon.

– Igen. Biztosan azt akarta volna – ismerte el az asszony. – De most ő is haragudna rád, amiért a hátam mögött cselekedtél. Figyelj, ha ennyire akarod, én is megtaníthatnálak a vízimentés alapjaira. Valamikor nagyon jó voltam, versenyeket nyertem...

– Ó, hát hogyan! Gyakorlatozzam az anyukámmal, hogy a suliban még nagyobb lúzernek tartsanak.

– Senki sem tart lúzernek a suliban – tiltakozott Camille.

A lány azonban dacosan nézett rá.

– Persze hogy nem. Te csak tudod.

– Hát jó. Akkor mondd el, ki tart lúzernek?

– Most mondjam azt, hogy mindenki, aki ismer?

– Jules...

– Értsd meg, anya, muszáj elvégeznem ezt a tanfolyamot, hiszen mindenki más az osztályban elvégzi. Nem akarom, hogy te taníts. Igazán kedves tőled, hogy felajánlottad, de ezt nagyon nem szeretném. Még akkor sem, ha valaha nagy bajnok voltál. A nagyfi mutatta nekem az újságkivágásokat az akkori lapokból.

Camille emlékezett a képre, mely a *Bethany Bay-i Hírmondóban* megjelent. Vad sörénye volt akkoriban, fémből készült fogszabályozója és fülig érő mosolya. Természetesen tisztában volt vele, hogy a tanfolyam nem csak arról szól, hogy a gyerekek megtanulják, mi a teendő vészhelyzetben. Ez a helyi hagyomány része, és fontos közösségi élmény.

Camille ma is emlékezett rá, milyen volt a tábortűznél ülni a barátnőivel, és végigbeszélgetni az éjszakát. Szinte látta maga körül a tábortűz meleg fénye által megvilágított ifjú arcokat, és szívében ismét kivirágzott az az elégedettség és öröm, amit akkor érzett. Akkor azt hitte, nincs is ennél nagyobb boldogság...

Hogy foszthatta meg Julie-t ezektől az élményektől?

– A te anyukád megengedte neked, hogy részt vegyél a tanfolyamon – mondta Julie keserűen. – Sőt minden mást is megengedett neked. Láttam képeket rólad, amint szörfölsz, meg sziklát mászol, hegyi-kerékpározol... De már nem csinálsz ilyesmit. Az égvilágon semmit sem csinálsz.

Camille nem felelt. Az egy másik világ volt, egy másik élet, amikor még volt mersze megragadni a lehetőségeket. Csak úgy hívta azt az időszakot, hogy *azelőtt*.

Az a régi Camille igent mondott a kalandokra, az élet egyetlen nagy hullámvasút volt számára. Kipróbált minden extrém sportot, ismeretlen vidékekre utazott, de élete legnagyobb kalandja mégiscsak Jace volt. Amikor elveszítette, jött az *azután* időszaka.

Az *azután* óvatosságot, rettegést és bizalmatlanságot jelentett. Falat, melyet önmaga köré épített, nehogy valaki vagy valami megingassa a nehezen visszaszerzett lelki egyensúlyát.

– Ami a szülői beleegyezést illeti...

Julie lehajtotta a fejét.

– Nagyon sajnálom.

– Ha nem rémültem volna halálra a balesetedtől, most nagyon dühös lennék rád.

– Kösz, hogy mégsem vagy dühös.

– Később valószínűleg az leszek. Istenem, Julie... Te is tudod, mi az oka annak, hogy nem engedtelek el a tanfolyamra. És ma sajnos be is bizonyosodott, hogy nekem volt igazam. Nem beszélve arról, hogy nem szép dolog anyánk aláírását odahamisítani egy hivatalos iratra.

– Nem tettem volna, ha engedted, hogy elvégezzem a tanfolyamot, mint minden normális gyerek. De nem, te sosem hagysz csinálni semmit...

– Ugyan már, Julie!

– Annyiszor próbáltam beszélni veled erről, de egyszer sem hallgattál végig. Egyszerűen csak olyan akartam lenni, mint a többiek. El akartam végezni a kurzust, ahogy ők, és ahogy te is annak idején, mikor velem egyidős voltál. Esélyt akartam...

– Megkaptad az esélyt, és láthatod, mire mentél vele.
– Csak hogy tudd, az edzés első három órájában szuper voltam. Swanson edző szerint az egyik legjobb az osztályban.

Camille-t megint elfogta a lelkifurdalás. Hogy tiltson meg a gyerekének valamit, amit ő annak idején végigcsinált, sőt jó volt benne?

Néhány másodpercnyi hallgatás után Julie megjegyezte:

– Folytatni akarom.

– Mit?

– A szörfös vízi mentő-tanfolyamot.

– Szó sem lehet róla! Hiszen a hátam mögött...

– Azért már bocsánatot kértem. De most, hogy már tudod, mi a helyzet, arra kérek, engedd, hogy folytassam.

– Azok után, ami ma történt veled? Életed végéig tartó szobafogságot kellene kapnod.

– Már megkaptam – dűnnyögte Julie. – Mióta apa meghalt, szobafogságban vagyok.

Camille lehúzódt az út szélére, és leállította a kocsit.

– Mit mondtál?

Julie felvetette a fejét.

– Hallottad. Azért is álltál meg. Csak annyit mondtam, hogy apa halála óta nem engeded, hogy normális életet éljek, mert folyamatosan attól rettegsz, hogy újabb tragédia történik. Nem mehetek sehová, nem csinálhatok semmit. Öt éve nem repültem. Hát akkora nagy kérés, hogy elvégezhessenek egy tanfolyamot, amit az összes többi gyerek el fog végezni? Legalább ebben az egy dologban szeretnék jó lenni. – A szája remegett, ahogy kibámult az ablakon, és nézte a szélben ringó, magasra nőtt füvet a mezőn, meg az égen vonuló délutáni felhőket.

– Annyi minden másban is jó vagy.

– Egy kövér lúzer vagyok – bizonygatta sírós hangon Julie. – És ne mondd, hogy nem is vagyok kövér, mert ez sajnos nem igaz!

Camille rég érezte magát ilyen nyomorultul. Hogy hagyhatta ennyire figyelmen kívül a lánya kívánságait? Lehet, hogy rossz anya, csak mert túlzottan meg akarta védeni a gyerekét? Kivetítette rá a saját félelmeit, és megfojtotta az óvó szeretetével? Azzal, hogy megtagadta tőle az engedélyt, szinte rákényszerítette a titkolózásra és a hamisításra.

– Nem akarom, hogy így beszélj magadról! – mondta, és Julie füle mögé simított egy sötét loknit.

– Naná hogy nem akarod! – ismételte keserűen Julie. – Azért vagy egész nap a boltban vagy a sötétkamrádban. Lefoglalod magad, hogy ne kelljen végignézned, milyen nyomorult az életem.

– Julie, kislányom, ez nem igaz...

– Persze hogy nem. De mindegy is, én sem gondoltam komolyan. Elindulhatnánk végre haza?

Camille vett egy nagy levegőt. Julie szavai nagyon fájtak neki. Vajon tényleg így történt? Azért dolgozik ennyit, hogy ne kelljen azon töprengenie, miért van egyedül még öt évvel a férje halálát követően is? És hogy miért retteg még mindig attól, hogy a szeretteit valami rettenetes dolog érheti?

– Figyelj, kicsim, szerintem mindketten jobban járunk, ha most lezárjuk ezt a témát.

– Egek, mindig ezt csinálod! De komolyan. Nem akarsz beszélni róla, hogy mindenki kövérnek és rondának tart, úgyhogy témát váltasz.

Camille felhorkant.

– Senki sem tart kövérnek és rondának.

– Te már csak tudod. – Julie a szemét forgatta.

– Figyelj csak, van egy ötletem. A fogszabályzótól nagyon szépen rendeződött a fogsorod. Mi lenne, ha megkérdeznénk a fogorvost, nem lehetne-e már mostantól áttérni csak éjszakaira? És még valami. Eredetileg várni akartam a születésnapodig, de végül is már most kaphatnál kontaktlencsét a szemüveged helyett.

Julie feléje fordult.

– Mit változtat az éjszakai fogsabályozó és a kontaktlencse azon, hogy dagadt vagyok?

– Hagyd már abba! – tört ki Camille. Szent isten, miért ilyen elviselhetetlenek a kamaszok? –

Ne beszélj így magadról!

– Miért ne? Ha egyszer mindenki így beszél rólam...

– Hogy érted azt, hogy mindenki?

Julie rántott egyet a vállán.

– Csak úgy, hogy... De mindegy is.

Camille kinyújtotta a karját, és kisimított a lánya arcából egy tincset. Julie későn érő típus volt. A barátnői már, mondhatni, túl voltak a pubertáson, míg nála épphogy csak elkezdődtek a változások. De most már gömbölyödött, és ez annyira elbizonytalanította, hogy tavaly óta kizárólag bő pólókat és lógó nadrágokat viselt.

– Talán engednem kellene – ismerte el Camille. – De kérlek, ne várd el, hogy egy csapásra minden szabad legyen. És semmi esetre sem akarlak veszélynek kitenni.

– Nem véletlenül nevezik a kurzust vízimentő-tanfolyamnak – nyomta meg a szót Julie. – Hiszen azt tanuljuk, hogyan maradjunk életben a vízben. Ne tégy úgy, mintha nem tudnád, anya!

Camille vett egy mély lélegzetet, aztán sebességbe tette a kocsit, és visszatért az úttestre.

– Ha továbbra is eltitkolsz előlem dolgokat, azzal biztosan nem fogod elnyerni a bizalmamat.

– Értem. Akkor légy szíves, világosíts fel, hogyan nyerhetném el a bizalmadat, hogy tudjam mihez tartani magam.

Camille az útra szegezte a tekintetét. Elsuhantak a tó mellett, mely fölé kötelet lógattak egyszer a barátaival egy behajló fa tetejéről, hogy hintázhassanak rajta. A víztükör másik oldalán pedig Sutton Cove bújt meg, a kite-szörfösök paradicsoma. Tizenhat évvel ezelőtt egy sárkányszörföléssel eltöltött nap után Jace itt térdelt le elé, és kérte meg a kezét. Mennyi emléke fűződik a táj minden egyes szegletéhez! Mennyi kaland!

– Majd megbeszéljük.

– Ez azt jelenti, hogy soha többé nem beszélünk róla.

– Nem. Ez azt jelenti, hogy mindketten igyekezni fogunk változtatni a viselkedésünkön. Őszintén sajnálom, hogy beletemetkeztem a munkámba és... – Hirtelen rátört a rémület, mert eszébe villant a Malcolm Finnemore-tól kapott filmtekercs.

– Mi az? – értetlenkedett Julie.

– Semmi, csak a munkám. Megfeledkeztem valamiről, de ne aggódj miatta. Majd megoldom...

– Valósággal rosszul lett, ha arra gondolt, mit tett. Mikor a nővér elmondta, hogy Julie bent van a kórházban, Camille mindent elhajtott, és kiszáguldott a sötétkamrából, tönkretéve ezzel a megbízója pótolhatatlan filmtekercsét.

Hát ez igazán remek! Annyi lett a soha nem látott negatívoknak, a csaknem ötvenéves, talán történelmi jelentőségű felvételeknek.

Finnemore professzor nem lesz különösebben boldog.

2

Valahányszor Finn visszaérkezett a tengerentúlról az Államokba, látogatást tett az arlingtoni temetőben. Végigsétált a feketén feliratozott, mérnöki precizitással elhelyezett fehér-alabástrom sírkövek végtelen sora előtt. Valahol a távolban sípszó hallatszott, nyilván temetés zajlott, az egyik a heti mintegy harminc temetés közül.

Finn megállt egy sír előtt, melyen egy kis gumikacsa volt. A játék aljára girbegurba gyereketűkkel azt írta valaki: *Szia, nagypapa!*

Finn egy pillanatra megtorpant, aztán elővette a fényképezőgépét. A gyerekek üzenetei mindig meghatották. Lehunyta a szemét, és mondott egy rövid fohászt az itt nyugvó katonáért. Aztán lefényképezte a sírt, és zsebre dugta a kacsát. Mint a Katonatörténeti Központ önkéntese – ez az alapítvány foglalkozott a hadsereg történetével – mindig meglátogatta az arlingtoni temetőt, valahányszor a városban járt, és összegyűjtötte a sírokon hagyott tárgyakat. Később más önkéntesekkel együtt katalogizálta őket egy adatbankban, hogy ezek az emlékek, legyenek akár milyen aprók is, megmaradjanak az utókornak.

Aztán továbbment, de tett egy kis kerülőt azokhoz a sírokhoz, melyek különös jelentőséggel bírtak számára. Egy vietnámi fennsíkon néhány falusi segítségével sikerült megtalálnia négy, ötven évvel ezelőtt eltűntnek nyilvánított amerikai katona nyughelyét, akik ott zuhantak le a gépükkel. A katonák – a parancsnok, a pilóta és a két géppuskás ellenséges tűzbe kerültek, és a helikopter egy hegynek csapódott. Évtizedekig nem találták őket. Finn beszélt a családjaikkal, és a saját történetét hallhatta. Mivel nem tudták, mi történt a szerettükkel, a hozzátartozók nem tudták lezárni a múltat, nem tudták meggyászolni elveszített családtagjukat. Ez a tudat ott volt velük mindig, néha nyomasztóan rájuk telepedett, máskor kicsit könnyebben viselték, de szabadulni nem tudtak tőle.

A négy katona földi maradványait csoportos temetés keretében helyezték örök nyugalomra, a koporsókat négy ló húzta egy egykori lőszeres kocsin, és fehér kesztyűs díszőrség adott díszsortüzet a szertartás végén. A családtagok közben egymásba kapaszkodtak, mintha egy vihar túlélői lennének. Az egyik áldozat lánya a temetést követően köszönőlevelet írt Finn-nek. Azt írta, hogy a gyász ellenére leginkább mély megkönnyebbülést érez, amiért az édesapja annyi idő után végre nyugalomra lelt.

Több mint ezer katonát tartottak nyilván eltűntként még mindig, köztük Finn édesapját, Richard Arthur Finnemore-t. A férfi évekig figyelte a veteránotthonok előtt kéregető egykori katonák arcát, kereste a csak fényképekről ismerős vonásokat, mert attól tartott, hogy az édesapja olyan szörnyű kínzásokat szenvedett el, amelyek következtében elfelejtette a személyazonosságát és a családját.

Elvett egy kis papírdarabot a hatvanas parcellában lévő egyik sírról, ahol a nemrégiben elhunytak nyugodtak. A kézzel írt levélke így szólt:

Itt kell hogy hagyjalak téged. Nem jössz velem haza, nem játszol és nem nevensz a gyerekekkel. Itt maradsz örökre. Ha úgy vesszük, sosem foglak elveszíteni.

A nyári meleg ellenére Finn megborzongott, amikor kötelességtudóan lefotózta a sírt, és a gyűjteményéhez csatolta a levélkét.

Végül megnyitott egy alkalmazást a telefonján, és megkereste egy második világháborúban elhunyt amerikai katona, Robert McClintock sírját, aki a légierő hadnagya volt. Finn addig járta munka- és lakóhelye, Aix-en-Provence környékét, míg meg nem találta a helyet, ahol az együléses, P-38-as gép 1944-ben egy ellenséges légi bázis bombázása közben lezuhant.

Finn az archív anyagok átnézését követően rájött, hogy a rossz időjárás a baleset napján erősen

befolyásolta a látási viszonyokat, és McClintock gépét, miután lesüllyedt a felhőszint alá, soha többé nem látta senki.

Finn önkéntesekből mentőcsapatot állított össze, és fogakat, valamint csonttöredékeket talált – ennyi maradt a huszonegy éves pilótából. A hadügy DNS-laborja megállapította, hogy az elhunyt kétségkívül rokonságban áll a Bethesdában élő McClintock lányokkal, a hadnagy húgaival. Erre aztán tavaly áthozták a fiatalember maradványait ide, az arlingtoni temetőbe. Finn nem volt jelen a temetésen, de most ott állt a vadonatúj sírkő előtt. Mint oly gyakran, most is kapott köszönőlevelet a halott katona családjától.

Persze rendszerint méltányolta a kedves szavakat, de alapjában véve nem ezért csinálta. Hadd higgyék csak az emberek, hogy kitüntetésekre hajt, arra, hogy a tudományos világ elismerje. Így sokkal egyszerűbb volt neki, mint ha el kellett volna magyaráznia, hogy valójában az apját keresi.

Az alabástrom sírkövek tengerében Finn vett egy nagy levegőt. Érezte a frissen nyírt fű és a kiásott föld illatát. Hová tűntél, apa? – tette fel a kérdést újra meg újra. Annyira szeretnék tudni valamennyien!

A filmtekerics, melyet a nővére talált, és melynek kis, sárga tokján az apja nevének kezdőbetűi álltak, volt az egyetlen remény, hogy fény derüljön a titokra. Camille Adamsre, egy igazi szakértőre bízták a képek előhívását, melyeket az apja valamikor évtizedekkel ezelőtt, a kambodzsai dzsungelben készített.

Erre a gondolatra megszorította a lépteit, és visszasietett a bérautójához. Talán már vissza is tért a futár, akit megbíztak a képek és az előhívott film hazaszállításával! Beszállt az autóba, és elővette a mobilját. A futárszolgálatától több üzenetet is kapott. Miközben lehallgatta őket, egyre azon fohászott, nehogy ez a Camille Adams csalódást okozzon neki.

– Nem valami boldog a hangod – állapította meg Margaret Ann Finnemore, akinek a hangja a kocsis hangszórójából szólt.

Finn maga elé bámult az útra, miközben végighajtott a Chesapeake-öböl hídján, a Delmarva-félsziget felé. Virginia, Maryland, Delaware – három államhatáron kellett átkelnie, hogy megtalálhassa Camille Adamst.

– Talán azért, mert nem is vagyok boldog – felelte a nővérenek. – Ma már kész kellene lennie a filmnek, és a fotós nem elérhető. Átvert az a nő... cserben hagyott. Nem veszi fel a telefont, és sem az sms-ekre, sem az e-mailekre nem válaszol.

– Talán közbejött neki valami – vélte Margaret Ann, aki a legjózanabb, legtárgyilagosabb testvér volt a Finnemore családban.

– Az jött közbe, hogy nem csinálta meg, amit elvállalt. Más szóval hazudott.

– Pedig kiváló ajánlásai voltak. Billy Church a Nemzeti Archívumtól olyan szép dolgokat mondott róla. Például hogy a Smithsonian Múzeumnak és az FBI-nak is dolgozott már.

– Tényleg ezt mondta. Azt ellenben elhallgatta előlünk, hogy az FBI-ra lesz szükség a hölgy előkerítéséhez. Alaposabban meg kellett volna néznom az ajánlásait, ahelyett hogy csak rápillantottam a weboldalára.

Az Adams Fényképészeti Műhely honlapján számos olyan kép volt, melyeket Camille Adams restaurált és mentett meg az enyészettől. Ezekon kívül volt ott egy fotó a nőről is, és elsősorban ez ragadta meg Finn figyelmét. A sötétbarna, hullámos hajú, vágyakozó tekintetű Camille igazi szépség volt – ám a jelek szerint nem állt kétszer sorban ott, ahol a felelősségtudatot osztogatták.

– Biztos vagyok benne, hogy lesz rá valami magyarázat.

– Nincs szükségem magyarázatokra. Látnom kell, mi van azon a filmen, méghozzá még a ceremónia előtt.

– Nem küldhetnél oda másvalakit a fotókért?

– A futár hazament, miután a megbeszélte időben senkit sem talált otthon, hiába várt egy teljes órát. Ti, a rokonaim, valamennyien dolgoztok, úgyhogy kénytelen vagyok én intézni a dolgot.

– Csodás lenne, ha apáról is volna egy-két kép – sóhajtott Margaret Ann. Mint legidősebb gyerekeknek, neki voltak a legelevenebb emlékei az apjukról. Finn sosem látta őt, ennél fogva nem is emlékezhetett rá. Talán ezért is jelentett neki olyan sokat minden egyes róla készült fotó. – Ha találunk ilyeneket, elvihetnénk őket magunkkal a Fehér Házba. Hiszen akkor ezek a róla készült utolsó felvételek.

Finn azonnal lehűtötte a nővére lelkesedését.

– Amikor apa ezeket a fotókat csinálta, még nem találták fel a szelfit.

– De hátha az egyik katonája lefényképezte őt is.

Finn ezer más dolgot tehetett volna, ahelyett hogy nyakába veszi a vidéket, de mindenképpen meg akarta szerezni a képeket. Már csak azért is, mert tudta, hogy a család örülne, és nem akart csalódást okozni nekik. Szoros volt a kötelék a családtagok között, pedig nagy és meglehetősen színes volt a família. Az édes-, a mostoha- és a féltestvérek különös kombinációja azonban meglepően jól működött, erről Finn édesanyja gondoskodott. Ő fogta össze a családot, a belőle áradó energia és szeretet volt a legfőbb megtartóerő.

Holnap lenne az apjuk hetvenedik születésnapja. Mielőtt elindult volna a kambodzsai küldetésre, Richard Arthur Finnemore adott egy-egy jóéjt-puszit a gyerekeinek, majd még egyszer, utoljára szeretkezett a feleségével. Kilenc hónapra rá megszületett Finn, az édesanyját pedig hamarosan tájékoztatta a hadügyminisztérium, hogy a férje eltűnt.

Richard Arthur Finnemore főtörzsőrmester igazi hős volt: szándékosan az ellenség tudomására hozta, hol rejtőzik, hogy elterelje a figyelmet az embereiről, akik épp egy fedett akcióban vettek részt. Azóta pedig sajnos nem adott magáról életjelet.

Tavia Finnemore a szeretett férje elvesztését követően saját kezébe vette a sorsa irányítását. Néhány évvel később beleszeretett egy férfiba, akit az sem zavart, hogy az asszonynak már volt három gyermeke. Hiszen neki is volt kettő. Összeházasodtak, és két közös csemetéjük is született, két fiú. A zajos nagycsaládban mindig óriási volt a zűrzavar, de nevetésben és szeretetben sosem volt hiány.

Finn-nek azonban mégis hiányzott az édesapja. A férfi, aki már azelőtt meghalt, hogy ő egyáltalán megszületett volna. Igen, tényleg lehetséges valaki után vágyakozni, akit sosem ismertünk. Finn volt az élő példa erre.

– Hamarosan kiderül – mondta. – Mármint ha a fényképészünk nem lépett meg a filmmel.

– Attól nem kell félned. Mi az ördögöt kezdene egy tekercs ósdi filmszalaggal? Mellesleg, ma már senki nem használja azt a szót, hogy „meglépni”, talán csak az én kínosan pontosan fogalmazó öcsikém, a történelemprofesszor.

– Nagyon remélem, hogy megtalálom a nőt. – Finn nem tudott együttérezni olyanokkal, akik nem teljesítették a kötelezettségeiket. Arra az esetre, ha megtalálja a fényképészt, márpedig ez szándékában állt, hiszen ezért vállalta magára a kétórás autótutat Annapolisból, lesz egy-két keresetlen szava hozzá, az egészen biztos!

– Ígérd meg, hogy azonnal felhívsz, ha már tudod, sikerült-e előhívnia a képeket. Ó, istenem, Finn, el sem hiszem, hogy ez velünk történik... Az elnök a Fehér Házban adja át nekünk az apánk posztumusz kitüntetését... – Margaret Ann izgatottsága a hangszórón át is érezhető volt.

– Nos, igen, valószínűleg elég szürreális lesz. – Az egész Finnemore-Stephens klán részt fog venni az ünnepségen: a családnak az a része, melyet az édesapja hátrahagyott, és az a része is, melyet az édesanyja alapított, amikor hozzáment Rudy Stephenshöz. Több mint négy évtizeddel azután, hogy a fiatal, háromgyermekes anya megkapta a sokkoló táviratot a férje halálhírével, Finn anyja végre megnyugvásra lelhetett.

Finn-nek hirtelen eszébe jutott valami.

– A fenébe! Ma délután kellene elhoznom a tisztítóból a kimenő egyenruhámat, én meg az autóban ülök és a Chesapeake felé tartok.

– Meg kellett volna nősnöd, látod? Akkor most lenne egy feleséged, akire ilyen helyzetekben számíthatnál.

A férfi felnevetett.

– Most komolyan? Ez a legfőbb érved a nősülés mellett? Épp most vetted vissza a nőjogi mozgalmakat vagy ötven évvel.

– Mindenkinek kell egy társ, én csak ennyit mondok. Te is olyan boldog voltál Emilyvel!

– Egy darabig. Aztán már nem annyira.

– Finn...

– Még mindig dühös vagy rám, amiért nem tetszett az a lány, akivel legutóbb össze akartál boronálni.

– Angie-vel tökéletesen összeillettetek.

Finn még most is beleborzongott, ha visszagondolt arra a fájdalmasan kínos randira, amit a nővére szervezett meg neki.

– Fel nem foghatom, miért vettétek a fejetekbe, te meg Shannon Rose meg anyja, hogy újra megnősítetek. Mintha az első házasságom olyan csodásan sikerült volna.

A családja nőtagjait semmi nem érdekelte annyira, mint Finn családi állapota. Meg voltak győződve róla, hogy az igaz szerelem nélkül hajítófát sem ér az élete, és hogy muszáj lenne végre megállapodnia, családot alapítania. Finn nem tért ki ezek elől a beszélgetések elől, nem félt az anyjától és a nővéreitől. Leginkább attól félt, hogy netán igazuk lehet.

Ő is vágyott persze a szerelemre, amit a testvérei megtaláltak. Ő is szeretett volna gyereket. Attól azonban ódzkodott, hogy próba szerencse alapon másodszor is belevágjon a nősülésbe. Igazából már arra sem emlékezett, milyen érzés szerelmesnek lenni.

– Három év telt el. Szóval megérett az idő arra, hogy továbblépj. És Angie...

– Angie fél órát késett a randiról, és úgy nevetett, mint egy hiéna.

– Nyilván zavarban volt szegényke, amiért nincs nagy melle, és még az extrém sportok terén sem nagymenő.

– Ugyan már! Ennyire azért nem vagyok sekélyes. – Legalábbis Finn ezt remélte.

– És mi van Carlával? Úgy értem, neki aztán nagy melle volt, ráadásul imád hegyi-kerékpározni.

– Gondjai voltak az apjával. És épp te mondtad nekem, hogy olyan nővel, aki a saját apjával is képtelen kijönni, nem érdemes kezdeni, mert úgysem lesz jó vége. Ráadásul Európában dolgozom, és egy távkapcsolatnak nem sok értelmét látom.

– A külföldi munkád csak átmeneti. Hamarosan visszatérsz az Államokba, igaz?

Nem ez a megfelelő pillanat, hogy elmondjam neki: meghosszabbították a vendégprofesszori megbízásomat, döntötte el Finn.

– Az egyik srácod nem tudná elhozni az egyenruhámat a tisztítóból? Az Annapolis Roadon van az üzlet...

– Majd megkérem Roryt, hogy hazafelé jövet ugorjon be érte. Úgyis arra vezet az útja a munkahelyéről.

– Kösz. Mondd meg neki, hogy egy üveg finom borral hálálom meg a fáradozását.

– Nem szeretném, ha a lányomból is olyan borsznobot csinálnál, mint amilyen belőled is lett. Jut eszembe, mikor utazol vissza?

– Szombathoz egy hétre. Hétfőn kezdődnek a nyári kurzusok.

– Provence-ban tanítani nyáron... Piszok mázlista vagy!

– Hát hogyne. Egy álom az életem – felelte némi iróniával Finn. Sokáig hitte, hogy ő is rálehet a boldogságra, ahogy az édesanyja és a nővérei. De ehhez bele kellene vágnia egy új kapcsolatba, és nem volt biztos benne, hogy készen áll-e már erre. Az alkalmi szex, mindenfajta elköteleződés nélkül, sokkal egyszerűbbé tette az életet. Üresebbé is, az igaz, de kétségkívül egyszerűbbé.

– Tulajdonképpen mit tanítasz? – kérdezte Margaret Ann.

– Jelenleg haladó kurzust tartok azoknak, akik el akarnak merülni a történelmi kutatómunkában. És nem, ez egyáltalán nem unalmas, sőt.

– És közben az új könyveden is dolgozol?

– Folyamatosan.

Finn a második világháborús ellenállókról írt, és persze továbbra is kutatott eltűnt katonák után, csatatereteket és repülőbalesetek helyszíneit kereste fel. Próbált segíteni azoknak a családoknak,